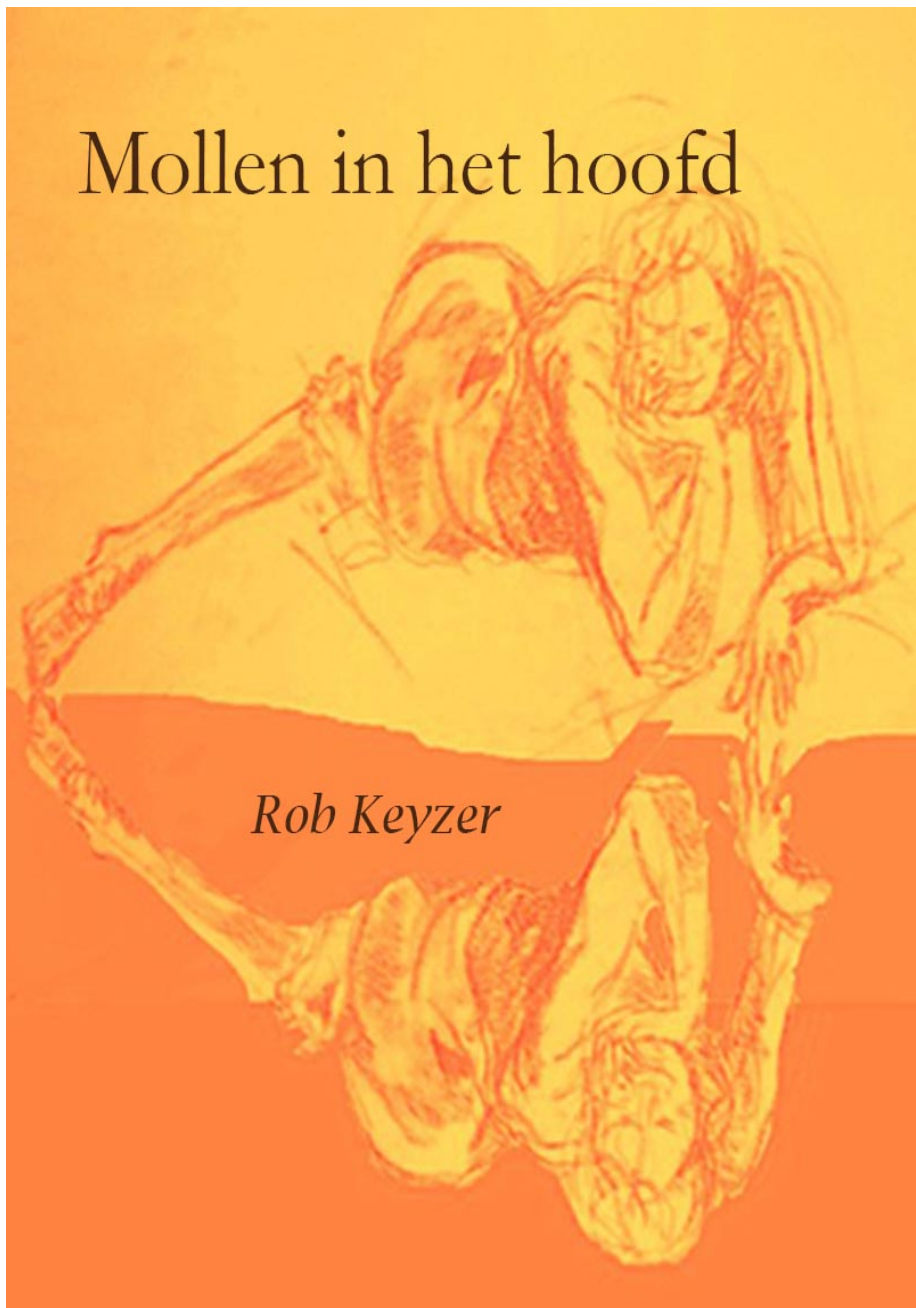

Mollen in het hoofd

Rob Keyzer

Dit is een preview van het volledige boek.

MOLLEN IN HET HOOFD

door

Rob Keyzer

Omslag: tot foto bewerkte tekening ‘Spiegelbeeld’

© **Heleen van Deenen**

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of vermenigvuldigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver/uitgever.

© **2013 Rob Keyzer**

www.vermistekaters.nl

Vanuit de verte, uit het duister van het ondoordringbare regenwoud weerklinkt een dreigend geroffel. Traag draait de vermaarde groot wildjager zich om in de richting waaruit het geluid klinkt. Voor een seconde of hooguit twee voelt hij een onaangename rilling langs zijn rug lopen. Onmiddellijk herstelt hij zich en wendt zijn hoofd weer om. Zonder zich verder om dit tromgeroffel te bekommeren wendt hij zijn blik weer op de horizon en bestudeert aandachtig de steeds groter wordende stofwolk, die hij al enkele minuten zat te bekijken. Johan Vaal is zich goed bewust dat er nog steeds ergens in het woud achter hem enkele onbekende stammen wonen, waarvoor menig collega hem op het hart heeft gedrukt ‘uiterst voorzichtig te zijn’, toen hij besloot juist deze plek op de aarde uit te kiezen om eens naar toe te gaan.

‘Nooit is nog iets gehoord van Anthonie Verweer en Ronald op de Berg, die net als jij nu besloten er heen te gaan’ waarschuwden zij. ‘Ik zou er niet heengaan Johan, als ik jou was’, had zijn beste vriend hem nog geprobeerd op andere gedachten te brengen.

‘Ach’, had Johan nonchalant geantwoord, ‘eens gaan we allemaal dood, liever op pad, dan in bed, zeg ik altijd maar.’

Nu, na het opnieuw aanzwellen van het tromgeroffel, denkt hij nog een keer extra over zijn woorden na. Dan haalt hij zijn schouders op en stapt terug naar zijn geweren. Uiterlijk kalm knielt hij neer en buigt zich naar zijn grote olifantendoder die al schietklaar ligt. Johan glimlacht tevreden als hij voelt dat de grond meer en meer begint te trillen van de vele tientallen poten van de aanstormende kudde. Hij vermoedt dat de kudde ergens van is geschrokken en nu in paniek zijn richting opkomt.

‘Waarschijnlijk olifanten’, zegt hij en kijkt tevreden terwijl hij zijn geweer een laatste maal controleert.

Opnieuw klinkt het tamtamgeroffel achter hem en heel even voelt zich toch een beetje onbehagelijk.

‘John Wolta was ook niet onder de indruk’, hoort hij in gedachten de stem van zijn beste vriend weer tegen hem zeggen.

‘Hij was onverschrokken, net al jij, ook van hem heeft niemand meer iets gehoord of gezien, ik zou het niet doen Johan.’

Daar is het nu te laat voor, denkt Johan, ik ben er al en ik laat toch niet zo stelletje tamtamroffelaars mijn pret bederven. Toch kijkt hij bezorgd naar de rand van het woud voor hij zich vermant en zijn rechterwijsvinger aan zijn tong bevochtigt om de windrichting te controleren.

‘Prima, prachtig, de wind staat gunstig. Geen mogelijkheid dat ze mijn aanwezigheid voortijdig bemerken’, mompelt hij tevreden. Hij glimlacht als hij zijn stem hoort en voegt er grijzend aan toe: ‘Prima, Johan Vaal staat gereed, kom maar hierheen lievelingen!’

Zonder een spier in zijn gezicht te vertrekken staat hij stokstijf en wacht tot de eerste kolossen binnen schootsveld zichtbaar zullen worden. Het duurt niet lang meer, de jager schouderd kalm zijn geweer, laat zijn linkerhand onder de loop van het geweer zoeken naar de juiste balans terwijl zijn rechterwijsvinger kromt rond de trekker.

‘Kaboem’, bootst hij zachtjes het geluid van het geweer na en moet om zichzelf lachen. Voor een moment zullen alle geluiden uit de

jungle verstommen. Niet lang, maar lang genoeg zal duidelijk zijn wie heerser is, als een vreemde stilte alles verstomt terwijl de dood zich onomkeerbaar door de lucht haast naar de kolos die Johan heeft uitgekozen. Johan bepaalt wie leeft en wie door de dood wordt getroffen. Dat gevoel gaf hem altijd al een geweldige kick. Johan Vaal is een man waar je beter rekening mee kunt houden.

Alle wezens die zich nu nog verscholen houden tussen bladeren in struiken en bomen zullen sidderen van angst en in paniek afwachten voor wie deze donder geldt. Pas als het door hem uitgekozen dier met een doodscreet ter aarde stort zullen de junglegeluiden weer opklinken. Kleine dieren vluchten jankend langs de grond weg naar veilige beschutting, apen slingeren zich onder hevig gekrijs van boom tot boom, om hoog in de kruinen weer enigszins tot rust te komen en daar met verschrikte ogen af te wachten wat er verder gaat gebeuren. Vogels fladderen in paniek boven die bomen, de kudde dikhuiden zal voor een moment besluiteloos blijven staan terwijl hun aanvoerder stuiptrekt en sterft, om dan onder luid geschetter in vier windrichtingen weg te vluchten. Voordat dit hen lukt zal Johan zeker nog twee of drie van hen hebben weten neer te halen.

‘Zo Johan, zit je weer te dromen, jongen’, klinkt plotseling een stem. Johan schrikt en kijkt op en ziet zijn chef met een op armlengte voor zich uitgehouden bekertje koffie aan zijn bureau voorbijgaan.

‘Eh, nee meneer Gort, of ik bedoel eh niet echt’, hoort hij zich verward antwoorden. Verdomme, denkt hij, nu weet ik niet of mijn schot doel zou hebben getroffen, stomme lul.

De rest van de dag voelde Johan zich geïrriteerd en onbehagelijk. Waarom zit ik hier ook, bleef hij zich afvragen, terwijl hij schijnbaar de voor hem op zijn bureau liggende computeruitdraai zorgvuldig bekeek.

Als een goedkope hoer zit ik tussen pennenlikkers, factuurfanaten en beeldschermjunkies. Fantasieloze losers die niets beters hebben en zich voor bijna niets verkopen als goedkope prostituees om papieren te bestuderen alsof het heilige documenten zijn. Randdebielen en computermongolen, dat is wat zij zijn. Zij zijn niet als ik, een

kunstenaar, die helaas gedwongen is geld te verdienen om zich zo met het hogere bezig te kunnen houden. Met minachting keek hij naar zijn collega's. De gedachten om tussen deze breinlozen de rest van zijn leven te moeten doorbrengen zorgde dat hij aan het eind van de middag depressief zijn spullen opborg in zijn bureaula en moedeloos huiswaarts ging. Volledig versuft liep hij naar de bushalte waar al een rij breinlozen braaf stond te wachten. Johan sloot zich met tegenzin bij hen aan. Stel je voor, dacht hij, als nu de directeur van het Stedelijk langsrijdt en mij hier tussen hen ziet staan. Wat moet die niet van mij denken. Wat kan ik hem vertellen als hij mij hier later naar vraagt.

Het was verdomme zo duidelijk, waarom moest Gort het moment verpesten. Die koffievlek was om te zoenen. Ik had net de juiste figuratie gevonden, enkel de slurf kwam niet echt tot zijn recht, daar moest wat aan worden bijgeschaafd, maar de rest klopte precies. Zo'n lummel met zijn papieren belangrijkheid heeft ervoor gezorgd dat er een kunstwerk minder op de wereld zal zijn. Ga eens aan je werk, durfde hij te zeggen, alsof ik niet aan het werk was! Hufter! En maar commando's geven, alsof hij nog in het leger zit.

'Mijn inspiratie verkloten, de lul', brult Johan hardop en merkt niet dat twee mensen voor hem van schrik bijna van de stoep springen. Ook hun verwijtende blikken hierna merkt hij niet op, hij is te kwaad met wat er vanmiddag is gebeurd.

Denkt ie dat ik netjes opzit en pootjes geef, zoals die anderen. Dat zijn allemaal kontkussers, dat kan hij bij mij vergeten. Vanuit zijn ooghoeken had Johan hem nog een tijd in de gaten gehouden tot hij zeker wist dat hij niets meer van hem te vrezen had. Pff, ga eens aan je werk Johan! Ja meneer Gort, dat zal ik zeker doen meneer Gort. Op het toilet om na te denken wat ik nog met mijn schets aankan.

Even later zit Johan op het toilet te roken. Verdomme, denkt hij, het lijkt wel of mijn verstand weigert te werken. Ik ben alle inspiratie kwijt door die hufter.... En wat zijn die rothokken toch klein, als ik mijn neus wat naar voren raak ik er de deur mee aan. Daar moet iets mee te doen zijn, daar zit misschien een gedicht in?

Langzaam neemt hij een nieuwe trek van zijn sigaret en staart naar de gesloten deur. De blauwgrijze rook vult de kleine ruimte en ook daar ziet hij inspiratie in. Wat zit ik hier toch mijn tijd te verdoen terwijl de wolken buiten wachten om op doek te worden vereeuwigd. Het is treurig dat een man als ik dienst moet doen als slaaf van paperassenjunkies terwijl ik de wereld zoveel schoons zou kunnen geven. De wereld moest eens weten wat deze mist. Maar ooit, dat weet ik zeker, dan breek ik uit. Dan bevrijd ik mij uit deze slavernij. Dan zal ik de wereld versteld doen staan. Ooit.....

Het piepen van de gangdeur verstoort zijn gedachten. Zonder zich te verroeren wacht hij af wat er gaat gebeuren. Wie zou dat zijn? Gort? Nee, vast niet, die ligt nog boven zijn papieren te slapen. Het zal Van Vloten wel zijn, die lijntrekker die iedere gelegenheid aangrijpt om voor een half uur naar het toilet te verdwijnen. Ja Gort, tegen die zou je moeten zeggen ‘Gerard, ga eens aan het werk jong!’ Maar ja, dat zijn twee handen op een schimmelbuik, hij en zijn souschef. Weer hoort Johan de deur naar de gang. Zonder geluid te maken blijft hij zitten. Is die ander alweer vertrokken? Of is er nog een binnengekomen? Ja hoor, waarom niet, het lijkt wel spitsuur. Dat moet ik hebben, zit ik hier rustig na te denken, komen al die lullen tegelijkertijd op het idee eens te gaan pissen. Je hebt hier ook nooit eens rust. Ik vraag me af wie het zijn.

In de toiletruimte naast hem hoort hij de klik van de grendel. Johan baalt. Ik hoop niet dat die daar gaat zitten paffen, dan schiet het niet op, denkt hij grimmig. Er zou toiletpolitie moeten komen die erop toeziet dat dit soort lieden niet meer dan twee keer per dag van het toilet gebruik maken en nooit langer dan een minuut, hooguit twee. Bij langer blijven zitten zou de dienstdoende agent direct op de deur dienen te bonzen en met dwingende stem de lummel sommeren onmiddellijk te voorschijn te komen. Zie je daar Van Vloten met zijn broek op zijn schoenen bibberend uit het hok tevoorschijn komen om in de boeien geslagen te worden.

‘Afvoeren, die handel’, zou de agent brullen tegen zijn collega die Van Vloten hardhandig meevoert naar hun kantoor om daar aan een derdegraads kruisverhoor te worden onderworpen.

‘Vindt u het normaal om meer dan twee minuten op het toilet te blijven zitten?’

‘Heeft u een sluitend antwoord hierop?’

‘Weet u welke straf er staat op het ten onrechte van het toilet gebruik maken?’

‘Doet u dit iedere dag en zo ja waarom?’

‘Weet u hoeveel maatschappelijke onrust figuren als u met dit soort gedrag teweeg brengen, om te zwijgen over de economische schade die u aanricht.’

‘Vindt u dat we allemaal zomaar naar het toilet moeten gaan om daar vervolgens minutenlang of zo lang als we maar willen te blijven zitten?’

‘Bent u anarchist of hangt u een andere verderfelijke ideologie aan?’

‘Bent u terrorist?’

‘Zo ja, van welke groep en is die door de overheid erkend?’

Die arme Van Vloten, denkt Johan terwijl hij hem in gedachten bleek weggetrokken met duimschroeven aan in elkaar ziet zakken in de verhooruimte. Hij krijgt bijna medelijden met hem.

Uche, uch, uche, uch, klinkt uit de ruimte naast hem. Shit, zit hij er nog steeds? Zal ik antwoorden? Zal ik terug hoesten? Johan grijnst met dat idee. Buur voelt zich niet op zijn gemak met mijn aanwezigheid. Johan schiet bijna hardop in de lach als hij aan de eventuele reactie van de ander denkt. Opnieuw klinkt gehoest naast hem. Zwارة bevalling heeft hij zeker. Hij grinnikt en doet zijn mond open om te antwoorden. Dan bedenkt hij zich.

Plotseling geritsel naast hem maakt duidelijk dat buur klaar is.

Zo, eindelijk staat hij zijn kont af te veegen. Nu heeft hij haast, denkt Johan als hij de ander bezig hoort. Zit daar eerst bijna een eeuwigheid en nu moet hij met de trein mee. Met een ruk hoort Johan dat de ander zijn broek omhoog trekt en de rits sluit.

Het plotseling stromen van water maakt het moeilijk verdere geluiden te horen. Wel hoort hij de deur naast hem geopend en weer gesloten worden. Voetstappen klinken en verwijderen zich.

Zo viezerd, zou je niet je handen wassen. Een flauwe Belgenmop schiet hem te binnen. Ja, ja die Van Vloten toch. De grappen en

grollenmaker nummer een bij de bank. Iedereen had dubbel gelegen van het lachen. Behalve Johan. Ik zie de lol er nog altijd niet van in denkt hij als hij aan de grap terugdenkt.

‘Wanneer wast een Belg zijn handen?’

Van Vloten had dit plots met luide stem over de afdeling geroepen. Triomfantelijk had hij na een minuut zelf het antwoord gegeven.

‘Voordat hij naar het toilet gaat om te schijten!’

Ha, ha, wat een grap. Van Vloten had venijnig naar Johan gekeken. Johan had zijn gezicht strak gehouden. Hij had er de lol niet van ingezien en al had hij het grappig gevonden, dan nog had hij niet willen lachen. Hij mocht die man gewoonweg niet. Zak, had hij gedacht, ga maar weer kontkussen bij Gort. Het zou hem ook niets verbazen als hij dit letterlijk deed.

‘Gaat u daar maar staan meneer Gort dan lik ik u schoon’, zegt Van Vloten met onderdanige stem tegen zijn chef die net van het toilet afkwam.

Bah, niets is die slijmerd te vies om omhoog te klauteren.

‘Goedemorgen mijnheer Gort!’

‘Prettig weekend mijnheer Gort!’

Plotseling schrikt Johan op. Wist hij het wel zeker. Had hij het wel goed gehoord. Was die vent echt weg? Het kon zijn dat hij hem stond op te wachten. Had hij enkel gedaan alsof hij weg was gegaan. Het idee dat de ander helemaal niet weg is en hem staat op te wachten zit hem niet lekker. Hij spant zich tot het uiterst in om eventuele geluiden te horen. De vent schuifelt vast wat heen en weer en dat moet hij dan toch horen. Of het ademen van de ander. Hoe hij zich inspant, hij hoort niets. Ondanks dat scheurt hij wat vellen papier van de rol en doet alsof hij zijn kont afveegt. Om verder alles echt te laten lijken spoelt Johan het toilet door.

Nog even wacht hij en luistert opnieuw of hij iets hoort. Langzaam doet hij dan de deur op een kier open en kijkt om zich heen. Er is niemand. Opgelucht stapt hij naar de wasbak en draait de kraan open. Met de zorgvuldigheid van een chirurg die zich op een zeer gecompliceerde operatie voorbereid boent hij zijn vingers een voor

een schoon. Hierna beziet hij zich in de spiegel en kamt zijn haar voordat hij naar de afdeling terugloopt.

Van Vloten kijkt hem grijnzend aan als hij de afdeling opkomt en maakt met zijn hand een obscene gebaar. Johan negeert hem. Tien over half vijf pas, ziet hij als hij naar de klok kijkt. Nog bijna een heel uur. Voor dit moment bergt hij de computeruitdraai op in de la en doet alsof hij de nota's bestudeert die op zijn bureau liggen.

Een toenemende gejaagdheid en plotselinge activiteit bij collega's haalt Johan uit zijn concentratie. Hij kijkt op de klok en ziet opgelucht dat het bijna tijd is. Met een snelle beweging van zijn hand veegt hij alles van zijn bureau de la in. Dat zoekt hij maandag wel uit.

'Prettig weekend mijnheer Gort', hoort hij de temerige stem van Van Vloten over de afdeling schallen. '

'Gaat u dit weekend nog met de boot weg? Dat zal u goed doen om even tot rust te komen na een inspannende week, nietwaar mijnheer Gort? Het is ook echt weer om te zeilen, vindt u niet?'

Wat een slijmerd ben jij toch, denkt Johan minachtend terwijl Van Vloten nog een extra poging doet om Gort in te palmen.

'Gaat u maar, ik houd de deur wel voor u open mijnheer Gort!'

Slijmzak, denkt Johan terwijl hij vanuit zijn ooghoeken toekijkt.

'Ik hoop voor u dat het weer een beetje meezit', hoort hij Van Vloten zeggen in een verdere poging een geanimeerd gesprek met Gort aan te gaan. Gort schijnt, zoals meestal, nauwelijks antwoord te geven. Met een blik vol walging kijkt Johan een laatste keer naar de twee mannen en grist dan snel zijn spullen bij elkaar, stopt deze in zijn jaszakken weg en springt op. Na een vluchtige groet snelt hij de afdeling af, rent de trappen naar beneden en haast zich het gebouw uit. Eenmaal buiten dwingt hij zich tot rust. Waarom haast hebben. Rustig loopt hij tussen de chaotisch krioelende massa in de richting van de bushalte. Op afstand blijft hij staan. Hij heeft geen zin om zich aan te sluiten bij de rij die er staat. Hij steekt een sigaret op en kijkt om zich heen.

Haast, haast, haast, denkt hij poëtisch.

Hij kijkt naar de mensenmassa die als een golf door de straat beweegt en snapt het niet. Meer dan dat hij walgt ervan. Ook het schouwspel dat plaatsvindt als de bus arriveert stuit hem tegen de borst. Duwen, trekken en nog meer duwen om als eerst binnen te komen. Om dan te zien dat er geen enkele zitplaats meer vrij is.

Barbaren, vindt Johan zijn medepassagiers. Of althans de meeste van hen. Om afstand te houden blijft Johan tot het laatst een meter of twee van hen verwijderd staan. Soms zelfs laat hij een bus voorbijgaan als die wat hem betreft te vol is. Hij heeft geen zin om zich temidden van deze massa duwers en trekkers in de bus aan een lus proberen vast te houden, terwijl de chauffeur met duidelijk genoeg keer op keer abrupt optrekt en met kracht plots afremt waardoor passagiers alle kanten opgeslingerd worden. Als aasgieren staat dan ook iedereen gereed om zo gauw er een plekje vrijkomt zich daar op te storten. Niet langer slachtoffer zijn van een sadistische chauffeur. Vanaf een comfortabele zitplek is het prettig toekijken hoe de rest nog altijd heen en weer geslingerd wordt door een chauffeur die duidelijk het schurft in heeft. Johan geniet daarvan. Zoals hij ook kan genieten van passagiers die te laat reageerden en zich hierna soms luidkeels beklagen benadeeld te zijn door onbeschaamdheid.

‘Ik vroeg netjes of die plek bezet was...

En dan zit die kerel er al.

De schoft...

Geen greintje fatsoen...’

Johan grijnst naar de man die dit zegt en knikt vriendelijk naar hem. Het venijn waarmee de man hem bekijkt geeft hem nog meer plezier. Met een plotselinge schok zet de bus zich weer in beweging. De man die zich aan Johans gedrag stoorde had nog geen grip op een lus en wordt door de plotselinge beweging heen en weer geslingerd tussen de andere passagiers. Zijn woede keert zich nu tegen de bestuurder.

‘Krijgen die kerels helemaal geen opleiding meer’, schreeuwt hij.

‘He klootzak, rij eens wat rustiger!’

Niemand valt hem bij. Als antwoord remt de chauffeur op botte wijze waardoor de man weer tussen de andere passagiers heen en

weer wordt geslingerd. Sommige van hen zijn hem zat en geven hem een stevige duw de andere kant op. Johan zit alles vol genoeg te bekijken. De man valt bijna voorover op schoot bij twee mannen die naast elkaar zitten. Die duwen hem direct terug de massa in.

Weer schokt de bus en weer verliest de man bijna zijn evenwicht. Vlak bij Johan weet hij zich staande te houden.

‘Ja’, zegt Johan honingzoet, ‘het is vreselijk, die kerels hebben geen ervaring...Niet?’

Voor de man antwoordt draait Johan zich van hem af en tuurt naar buiten. Zie ze rennen, denkt hij en schudt meewarig zijn hoofd. Mieren, dat is wat ze zijn, werkmieren. Soms vraag ik me af of ze zelf enig benul hebben waarheen ze op weg zijn. Bestaan ze wel echt? Het lijkt af en toe een film van zo’n mislukte Italiaanse regisseur die chaos wil overbrengen....

Dan moet ik eerlijk zijn, die is daar dan wel in geslaagd...

Chaos...Dat is het...

Een plotseling optrekkende auto verstoort zijn gedachten. Luid klinkt een kakofonie aan claxons als automobilisten hun ongenoegen tonen. De rij auto’s is door de onverwachte manoeuvre tot stilstand gekomen. De dader trekt zich er niets van aan en drukt zijn auto verder de rij in. Voorkruiper, denkt Johan terwijl hij toekijkt hoe een door deze actie gedupeerde automobilist zijn wagen tot op een paar centimeter afstand laat optrekken en bijna de voorkruiper aanrijdt. Johan ziet de woede op het gezicht van de man. Weer volgt een claxonconcert en vanuit diverse auto’s is getik tegen voorhoofden en opgestoken middenvingers te zien. Emotieloos ziet Johan alles aan. Tja, zo gaat dat, denkt hij en zegt bijna hardop.

‘De brutaalste wint en krijgt een kus van de juf.’

Het plotseling omhoogkijken van de naast de gedupeerde chauffeur zittende passagier en de fuckfinger die deze persoon ongegeneerd opsteekt doet Johan van kleur verschieten. Voor dat moment voelt hij zich een gluurder en kijkt snel weg.

Dan herstelt hij zich en kijkt geïrriteerd terug. Ik ben geen voyeur, denkt hij kwaad en wenst zich niet te laten intimideren door een opnieuw naar hem omhooggestoken vinger. Toch verschiet hij weer

van kleur en kijkt niet meer naar de ander. De auto's zetten zich in beweging en de voordringer die alle consternatie veroorzaakte is in de rij opgenomen. Johan bloost nog steeds en baalt. Ik hoef me nergens voor te schamen. Waarom deed die vent ook zo...

Oh shit, denkt hij dan, was dat soms die kerel die vanmiddag naast me stond bij de peepshow... Is dat de reden van dit ordinaire gedrag. Snel kijkt hij weer naar de auto's maar de auto in kwestie is nergens meer te zien.

Hij blijft zich opgelaten voelen, alsof iedereen weet waar hij tussen de middag zijn lunchtijd doorbrengt. Alle passagiers schijnen het te weten en staren beschuldigend naar hem. Ongemakkelijk schuift hij op zijn stoel heen en weer. Schuw laat hij zijn ogen langs de passagiers dwalen. Een voor een neemt hij hen op. Tussen de heen en weer bewegende lijven van staande passagiers ziet hij haar zitten. Is zij dat niet? Was zij het niet die vanmiddag een show gaf. Hij kijkt nog een keer naar haar en voelt zich benauwd met het idee dat zij hem ook kan herkennen.

Hij weet zeker dat zij hem ook heeft gezien. Ze kijkt naar hem en glimlacht. Johan voelt zich onzeker onder haar blikken. Oh shit, wat een vamp. Een echte femme fatale en ze weet dat ik nog maagd ben. Ik zie het aan de manier waarop ze naar mij kijkt. Ze ziet het aan me. Iedereen kan het aan me zien denkt hij geschrokken en laat zijn ogen langs al de mensen in de bus gaan. Hij komt enigszins tot rust als blijkbaar die anderen niet in hem geïnteresseerd zijn. Weer kijkt hij naar haar, ze tuit haar lippen en werpt hem met haar hand een kus toe. Johan weet zich vuurrood. Snel kijkt hij van haar weg. Hij wenst dat hij zijn jas niet had aangetrokken dan had hij het minder warm gehad. Dan had hij ook niet die kleur gekregen. Die jas zit gewoon te warm. In gedachten hoort hij haar hardop lachen. En met haar alle passagiers.

Hij negeert het, weet dat hij hierboven staat. Met een onverschillige blik op zijn gezicht kijkt hij opnieuw in haar richting. Ze moet niet denken dat hij bevreesd voor haar is. Ze kijkt naar buiten, doet net alsof ze zijn aanwezigheid is vergeten. Johan maakt van haar schijnbare onverschilligheid gebruik om haar goed op te nemen. Hij

bekijkt haar figuur met de ogen van een kenner. Haar perfect gevormde benen, vanaf haar schoenen tot de rand van haar opgekropen rok. Opnieuw voelt Johan zich heel warm worden. Niet alleen dat, hij voelt ook zijn pik stijf worden. Vol begeerte blijft hij naar haar kijken. Hij ziet haar verschuiven op het stoeltje en de stof van haar rok verder langs haar dijen omhoog kruipen. Met een nonchalante sensuele beweging van haar hand strijkt zij de stof weer glad. Johan kijkt toe met ingehouden adem.

Zou ze weten dat ik naar haar kijk, vraagt hij zich af en geeft zelf direct het antwoord op de vraag. Natuurlijk, weet zij dit, ze doet dit alles met opzet om mij als heer te verleiden.

Dit idee doet hem voor een moment nijdig naar haar kijken. Op dat moment kijkt zij ook naar hem, ziet zijn blik en glimlacht hem toe. Oh, shit, weer die glimlach, ze maakt me gek, denkt hij en dan plotseling begrijpt hij het allemaal.

De lichten in de zaal gaan abrupt uit. Spotlights beschijnen het podium waar de bandleiden hun plaats innemen. Na een kort moment schallen de eerste tonen van de hit van het jaar door de zaal. De spots bewegen heen en weer om dan samen te komen precies op het midden van het podium. Voor een minuut of twee zullen de lichten het publiek in spanning houden voor John Swallow opkomt en naar voren stormt tot exact de rand van het podium, om daar het oorverdovend welkom applaus in ontvangst te nemen. John was pas twee maanden geleden als invaller in de band van zijn broer gestart. Meteen werd duidelijk dat hij een natuurtalent was. Het publiek was niet langer in zijn broer noch welk lid van de band ook geïnteresseerd: John, daar kwam men voor. Hem zien, hem horen, het gevoel samen met hem te zijn, dat was overweldigend. Zijn broer werd tegenwoordig uitgejouwd als hij het in zijn hoofd haalde ook nog eens een nummer te zingen. Het had natuurlijk de relatie met hem in eerste instantie geen goed gedaan, zijn broer Vincent was jaloers geweest. Zonder dat het succes John naar zijn hoofd was gestegen had hij dit met zijn broer uitgepraat. Uiteindelijk had Vincent begrepen dat het ook in zijn belang was om een stap terug te doen. De begin akkoorden van de hit 'In the sunshine with John'

echoën na en John wacht geduldig op het moment dat hij kan opkomen. De presentator huppelt langs hem heen het podium op en geeft hem in het voorbijgaan nog een vriendschappelijk tikje op zijn schouder. John beantwoordt hem met een stralende glimlach en knikt hem toe. De man is al weg, staat midden op het podium. De band speelt zachtjes. Dan schalt de stem van de presentator door de zaal:

‘Dames en heren...

Dit is het moment waarop u allen heeft gewacht...

Voor een laatste keer nog hier in ons land...

Voor hij op tournee gaat en voorlopig twee jaar weg zal blijven...

Hier is hij...

Ontvangt u hem met een daverend applaus...

JOHN SWALLOW!’

Na het noemen van die magische naam valt de hele zaal even stil, duizenden ogen kijken vol verlangen naar het podium waar de presentator nog staat en zijn handen uitsteekt naar achter. Met een overtuiging die enkel de grootste sterren hebben, stapt John rustig tevoorschijn om onverwacht zijn pas te versnellen en in bijna een seconde tijd de rand van het podium te bereiken om daar naar zijn publiek te kijken. Een oorverdovend gejuich barst los. Het publiek wordt wild met het zien van hun ster die energiek over het podium heen en weer beweegt met de lenigheid van een panter. Met opgeheven handen buigt John diverse keren nederig naar zijn publiek voor hij de microfoon uit de standaard pakt. De band heeft opnieuw de eerste tonen van de hit ingezet. Dan valt John in en zijn magische stem lijkt iedereen en alles in de zaal te bezweren.

Vanuit zijn heupen draait John zich bliksemsnel aan het eind van het lied naar zijn band toe en geeft met een snelle beweging van zijn hand aan het nummer te beëindigen. Na het laatste akkoord draait John zich weer naar zijn publiek dat wild op en neer springt. Sommige fans pogen het podium op te komen maar worden door brede beveiligers tegengehouden.

‘Yeahhh’, galmt John's stem door de zaal, ‘everybody happy?’

Het publiek krijgt als met een stem ‘Yeah’ terug.

Opnieuw brult John zijn vraag en nog harder dan daarvoor klinkt massaal ‘Yeah’ vanuit de zaal. Vanachter de coulissen komen extra beveiligers om het publiek tegen te houden. Men wil het podium op. Allemaal willen ze hem even aanraken. Er vormt zich een kordon bodyguards vlak voor het podium. John merkt het niet. In trance sleept hij zich over het podium. Op zijn knieën zakt hij neer en zet de hartverscheurende hit ‘It was lonely without you’ in. Het publiek wordt nu helemaal wild. Snel komen er nog een dozijn beveiligers aanrennen om het onder controle te houden.

‘It was only you, pretty baby’, huilt John in zijn microfoon. De zaal huilt met hem mee. Johns hartzeer is hun hartzeer. Met bijna echte tranen die langs zijn gezicht rollen schuift John op zijn knieën op het podium heen en weer.

‘Ooohh.. yeahhh... Ohhhh’, klinkt als laatste kreun vanuit zijn zwaar verwond hart. Vanuit een geknielde houding springt hij plots op en geeft het nummer een onverwacht vervolg.

‘Oh baby, baby, baby, pretty, pretty baby....’

So lonely, so lonely, without, without, without YOU...’

John maakt een sprong in de lucht, komt op beide benen terecht en spurt over het podium. Met een gezicht vol echte wanhoop laat hij zijn ogen langs de vrouwen gaan die voorop staan. Een voor een kijkt hij hen aan zodat ze kippenvel krijgen en weten wie John bedoelt. Als afgesproken steken tientallen handen zich naar John uit. John heupwiegt verder terwijl hij vanuit het diepst van zijn ziel ‘Oh baby, come home, home to me, so i’ll be happy again’ over de zaal uitstort. Zijn stem klinkt bijna gebroken. Dan heeft John de ware gevonden en geeft met een simpel handgebaar zijn bodyguards aan wie het geluk heeft om hem vanavond te mogen ontmoeten. Twee stevige mannen maken zich los uit het kordon en nemen het meisje tussen hen in. Geëscorteerd door de beveiligers wordt zij het podium opgebracht waar John haar opwacht. Met een hemelse glimlach op haar gezicht staat het meisje naast John die haar omarmt en zich naar haar toebuigt om haar te kussen.

‘Helpt dan niemand me?’, klinkt loeihard door de bus.

‘Laat die griezels ophouden...’

Haal die gek bij me weg!’
De stem van het meisje klinkt zo hard dat alle passagiers opkijken.
Vrijwel direct zijn er een paar die zich er ook mee bemoeien.
‘Die vent kwam zomaar op dat arme kind afstormen...
Hij sleurde haar van haar stoel...
Ik zag het gebeuren en dacht eerst dat kan niet, zoiets gebeurt niet...
Die vent is gek, een seksueel gestoorde idioot...’
Een oudere dame laat met dit relaas haar medereizigers weten wat zij had gezien.
‘Het is toch schandalig...
Kan een meisje niet eens meer fatsoenlijk met rust in een bus zitten...Gefrustreerd, dat is die vent... Gooi hem de bus uit!’
Meteen klinkt instemmend gemompel.
‘Opsluiten moeten ze dat soort lui...
En gooi de sleutel maar weg...’
De sfeer is bedreigend. John begrijpt er niets van. Hij stond op het punt het meisje te zoenen en het publiek met deze spontane actie te verrassen, toen men zich plotseling tegen hem keerde.
‘Mensen even opzij graag’, klinkt de stem van de chauffeur, ‘ja dank u, laat mij er effentjes door...’
Meteen als de man bij John staat pakt hij hem bij de schouder beet en duwt hem in de richting van de uitgang.
‘Eruit jij, mijn bus uit, seksmonster...
Los laten... Laat dat kind los, vuile aanrander...
En dat in mijn bus, dat pik ik niet.
Vieze ouwe geilaard... Eruit!’
Verbouwereerd brult John ‘maar ik ben John Swallow!’
‘Ja, dat ken wel wezen, maar dat verandert niks aan de situatie...
Vuile vieszak... Iemand aanranden in mijn bus nota bene...
Er uit met jou en snel...’
Met een stevige ruk trekt de bestuurder Johan weg bij het meisje en duwt hem voor zich uit naar de uitgang. Met zijn vrije hand opent hij de deur en geeft Johan een forse duw in de rug.
‘Ik wil jou niet meer in mijn bus zien, begrepen...
Seksistisch varken... Ga je plezier op de wallen zoeken...

Maar daar moeten ze je niet, viezerik, gestoorde maniak...'

Johan komt door de plotselinge duw bijna te vallen. Half struikelend komt hij uit de bus en valt bijna languit op straat. De deur gaat meteen achter hem dicht. In de bus ontstaat grote hilariteit als hij bijna door een auto wordt geschept.

'Goed zo', hoort hij vanuit de bus. 'rijdt dat geval maar overhoop...'

Inmiddels is Johan bekomen van zijn eerste schrik en brult woedend terug: 'ga naar een hardcore punkband, stelletje gepeupel... Asociale agressievelingen...'

En tegen de man die hem een hand toesteeckt om hem van de straat af te halen: 'Ze gooiden mij het podium af...'

Zag u dat...

Dat kan toch niet zomaar...'

'Ja, jongen', antwoordt de man grinnikend, 'dat publiek vandaag is niet meer wat is geweest!'

Volkomen aangeslagen kwam Johan laat thuis. Hij begreep niet wat er was gebeurd. Nog in shock zette hij de braadpan op het stel. Daarna ging hij terug naar de kamer en zette de tv aan.

De geur van verbrand vlees walmt enkele minuten later vanuit de keuken. Johan zit tv te kijken en springt op. Net op tijd kan hij nog het gas onder de pan uitdraaien. Een minuut later had die wellicht vlam gevat.

De karbonade is aan een kant volledig zwart verbrand. De andere kant ziet er nog redelijk uit. Johan schraapt het ergste zwart van het vlees en legt het naast de patat op het bord. Als die lui van de patattent ook vlees zouden verkopen, dan was dit niet gebeurd beseft hij zich geïrriteerd. Alleen patat met wat stukjes paprika als groente had hij geen trek in. Er moest ook een stukje vlees bij. Dat hoort zo. Dat de gewone man ook dagelijks een stukje vlees op zijn bord krijgt daar hadden mensen in het verleden voor geknokt. Zo moest het dus ook blijven. Hoewel Johan zich de laatste tijd schuldig voelde als hij in artikelen las hoeveel akelige dingen er met zijn stukje vlees gebeurde, voordat dit zijn stukje vlees was. Biggetjes worden zonder verdoving gecastreerd, en net als lammetjes, koeien en schapen op

elkaar gepakt in veewagens honderden kilometers door landen gereden voor ze bij het slachthuis arriveren.

En of dat niet erg genoeg is had hij gelezen over Aziaten die niet fatsoenlijk koeien of varkens aten maar honden. Barbaren. Nog erger, ze aten ook katten! Wilden, dat zijn het. Wilden die vroeger de missionaris in de kookpot stopten. Maar die ging er vrijwillig heen, die honden en katten bepaald niet. Absolute barbaren, vond Johan hen na het lezen van een artikel over een achtergebleven Europees land. Containers vol honden, levend opgestapeld, werden vanuit daar naar die barbaren verzonden om door hen als lekkernij te worden opgepeuzeld. Honden, hoe durfden ze. Nog erger zelfs, ook katten. Kannibalen! Johan vond dit reden genoeg om die Aziatische dierenbeulen economisch in de ban te doen. De consument diende dit gedrag af te straffen... Maar ja, de spullen uit die landen waren wel aantrekkelijk en goedkoop dat je een dief van jezelf werd om ze uit een ander land te betrekken. Maar toch! Van Vloten had hem wel eens schetsend gesteld dat hij beter vegetariër kon worden als hij een probleem had met consumeren van dieren. Daar had hij wel eens over nagedacht maar sinds Van Vloten het had gezegd wist hij dat dit onmogelijk voor hem was. Nooit en dan ook nooit zou hij iets doen wat die flapdrol voorstelde. Ik kan de wereld niet veranderen, besloot hij dus maar als hij zich weer eens schuldig voelde.

‘Nee zeg...’

De stem van de presentator bulderde door de kamer.

Ik was even bang dat je het nog niet begreep...’

Direct is Johan vergeten waar hij aan dacht en richt zijn aandacht op het scherm. Hij ziet de vertwijfeling bij de quizmaster en voelt dit voor een moment zelf ook. Ach mijn god, zo'n stuk onbenul had hij nog nooit in een quiz gezien. Vol ongeloof staart de presentator naar de kandidaat. Johan begrijpt hem volkomen. Wat een nitwit denkt hij en geeft de presentator een bemoedigende knipoog.

‘Okay’, zegt de presenter met ongeloof in zijn stem, ‘ik zal het nog een keer uitleggen!’

De kandidaat staat met grote domme koeienogen naast hem en staart de kijker thuis aan.

'Je krijgt van mij een herkansing...
Dat gebeurt normaal nooit!'
De quizmaster kijkt van hem weg en richt zich met een gebaar van wanhoop tot het publiek. Een homerisch gelach barst los vanuit de zaal als hij zich weer tot de kandidaat wendt die nog steeds dommig voor zich uit staat te staren.
'Kijk!....
Daar!!
Daar staan een klein dozijn elektrische apparaten...
Gezien?...
Mooi!
Drie van die apparaten kosten bij elkaar precies vijfhonderd euro...
Duidelijk tot zover?...
Mooi!
Nu gaat het spel hierom, dat jij raadt welke drie dat zijn!
Simpel toch, zeg nu zelf...
Maar, let op je tijd...
Je hebt twintig seconden voor je antwoord...
Begrepen?
Mooi!
Als het antwoord juist is gaat een bel, zoniet een toeter...
Vanaf nu dus, start!'
Met zijn handen in het haar blijft de kandidaat besluiteloos staan.
'Kom nou toch... ', schreeuwt de quizmaster hem toe, 'doe iets, je tijd is zo om, probeer iets!'
Wat een droplul ziet Johan hem ondertussen denken. Wat een eikel, zo'n stuk onbenul heb ik nog nooit in mijn show gehad.
'Schiet nou toch op', spoort hij de kandidaat ondertussen aan.
'Ja doe iets', brult nu ook Johan samen met het publiek.
'Doe iets, doe iets, doe iets', buldert het publiek en begint dan af te tellen hoeveel seconden hij nog heeft.
'Acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee, een... '
'Ja, ja', brult Johan mee, 'denk aan je tijd, ballonnenhoofd...
Je bent door je tijd heen...
Wat een eikel...'

‘LOSER’, brult het publiek onder hoongelach tegen de ongelukkige kandidaat, terwijl hij op het moment dat de eindtoeter luid door de studio schalt enkele apparaten bij elkaar begint te zetten. Johan buldert van het lachen als hij toekijkt hoe die schlemiel weer met een domme blik de camera inkijkt.

‘Ja, dat was te laat!’

De stem van de presentator klinkt ongelovig. Nu pas schijnt ook de kandidaat door te krijgen verloren te hebben en staart de man droevig voor zich uit.

‘Wat bleef je ook besluiteloos staan...’, wrijft de quizmaster hem in.

‘Die eierenkoker en waterkoker konden toch geen vijfhonderd euro zijn...

Ik had ook duidelijk gezegd drie apparaten...

Ik weet het, het is een zenuwenspel...

Maar toch...

Waarom gaf je het zomaar op...

Waarom vocht je niet...

De prijs is toch de moeite waard, of niet...

Een weekend op stap met miss Holland...

Of ben je soms homo?

Is dat het?

Dan hadden we mister Holland voor je geregeld...

Dat snap je toch wel!

Maar goed, het is gebeurd...

Jammer!

Geen prijs!

Helemaal niets!

Maar toch bedankt voor het meedoen!’

Beteuterd staat de man in de camera te staren terwijl de quizmaster met luide stem duidelijk maakt wat hij verder niet heeft gewonnen.

‘Geen computer met de nieuwste snufjes...

Geen camera met infrarood...

Geen portemonnee met dubbele bodem...

Handig voor als je geld het land uit wil smokkelen...

Verder geen avondje uit met voetbalteam naar keuze...

Geen interactieve kleurentelevisie met talkback modem...
En natuurlijk ook geen weekend Cairo om de piramides eens van dicht bij te bekijken...
Jammer!
Ik had je toch graag iets gegund...
Je was een bijzondere kandidaat! ’
Hij zwijgt en kijkt de kandidaat bemoedigend aan.
‘Ik ben echt heel tevreden’, antwoordt de man terwijl zijn gezicht iets anders doet vermoeden.
‘Ik ben blij te hebben meegedaan...
En ach...
Het is maar een spelletje...’
‘LOSER’, brult het publiek. Johan zet de tv uit.
Hij gaat vroeg naar bed en ligt nog minutenlang na te genieten voor hij in slaap valt.

Johan kreunt zachtjes. Hij kijkt toe hoe de benen van de vrouw die voor hem uitloopt, bij iedere stap die zij doet door de split van haar rok tot heel hoog voor hem te zien zijn. Begerig kijkt hij toe en hoopt dat de split nog meer voor hem zichtbaar maakt. Het prikkelt zijn fantasie. Met iedere stap is de met zwart kant afgezette rand van haar kous deels zichtbaar. Blijkbaar heeft zij het zelf niet in de gaten. Ze blijft plots stilstaan en draait zich om. Ze ziet Johan en glimlacht naar hem. Even is ze duidelijk in twijfel. Johan ziet dat zij bijna naar hem toekomt maar zich dan bedenkt. Hij wil haar leren kennen. Wie is zij, piekert hij. Kent hij haar? Is zij een meisje uit de typekamer? Of een secretaresse. Hoe hard hij ook probeert haar te identificeren, het lukt niet. Als onder hypnose blijft hij naar haar staren. Hij vraagt zich af of zij zich dit bewust is. Speelt zij met hem of heeft zij niets van zijn opwinding in de gaten. Licht heupwiegend loopt ze door. Voor geen moment laten zijn ogen die split los. Hij hoopt dat zij zover een pas naar voren doet dat alles wat zij verbergt onder haar strakke rok voor hem zichtbaar wordt. Haar mooie lange benen, haar kousen, de jarretelbandjes en misschien ook haar slip. Zou ze die dragen of zou zij niets aanhebben onder die lichtblauwe rok. Johan

voelt zich hitsig en opgewonden. Hij voelt zijn pik stijf worden. Hij houdt het niet meer en laat zijn hand in zijn broek verdwijnen. Zachtjes betast hij zijn stijve lid. Dan kijkt zij plotseling om. Ze lacht als ze hem zo ziet staan. Hij voelt zich betrapt. Vol schaamte trekt hij snel zijn hand uit zijn broek en staart naar de grond. Wat zal ze niet van mij vinden, denkt hij geschrokken. Als hij terug omhoog kijkt ziet hij dat zij ondeugend lachend naar hem staat te kijken. Johan weet niet wat hij hier mee aanmoet. Een onbekend meisje dat hem uitdagend aankijkt. Hij voelt zich verlegen met de situatie als hij de pretlichtjes in haar ogen ziet. Ze vindt het leuk om zijn onzekerheid te zien. Johan bloost van oor tot oor en voelt zich een absolute kluns. Het meisje is ondertussen op hem afgelopen en staat vlak voor hem.

‘Hallo’, hoort hij haar met een zwoele hese stem tegen hem zeggen. Johan slikt, opent zijn mond en wil heel rustig ‘hoi’ terug zeggen. In plaats daarvan hoort hij onduidelijke klanken die hij voortbrengt. Opnieuw slikt hij en eindelijk lukt het om haar te beantwoorden. Het meisje hoort hem niet, strijkt met haar hand langs zijn wang en zegt heel sexy: ‘Ik zag wat je deed...

Ben jij zo een stoute jongen...

Doe je dit bij ieder meisje die je ziet?’

Johan weet niet wat hij moet zeggen. Hij zou willen vragen of zij het lekker vindt als zij ziet dat zij een jongen zo geil maakt, maar durft dat niet. Wat zou ze niet van me denken. Ze zou me wellicht een harde tik in mijn gezicht geven, zich van me afdraaien, kwaad weglopen na woedend te hebben gebruld: ‘zo'n meisje ben ik niet, viezerik.’

‘Wil je ook bij mij voelen?’

Kom maar hier met die hand...’

Johan weet niet of hij deze woorden wel echt heeft gehoord. Een plotselinge serie brokken in zijn keel maken het hem onmogelijk haar te antwoorden.

‘Dat vind ik lekker’, zegt zij en wrijft met haar lijf langs Johan. Dan doet ze een stap terug en kijkt hem aan. Johan zit nog in de stoel waarin hij altijd zit als hij de krant leest en hij weet niet of zij wel

echt bestaat. Een meisje dat zo mooi is kan toch niet vlak voor mij staan en zich gewoon zomaar aanbieden. Treurig kijkt hij naar zijn blote tenen maar ziet dan ook haar voeten. Die voeten lijken hem toch echt. Hoopvol laat hij zijn ogen omhoog gaan langs benen, rok, blouse en gezicht van het meisje.

Met verwondering in haar ogen kijkt zij hem aan. Wat een rare jongen. Zou hij homo zijn, denkt Johan in haar ogen te lezen. Dit maakt hem nog meer in de war dan hij al is. Hoe moet ik haar duidelijk maken geen homo te zijn, piekert hij. Dan weet hij het en grijpt haar plots beet. Met zijn rechterhand knijpt hij in haar bil terwijl hij met zijn linker langs haar benen strijkt. Hij duwt de stof van haar rok langs haar benen omhoog en betast haar onder haar rok. Zij staat hem toe. Met beide handen grijpt zij haar schouderlange haren, duwt dit bijeen tot een knotje en steekt haar armen langs haar gezicht omhoog. Ze beweegt haar kontje naar achteren als Johan zijn vingers langs haar benen omhoog beweegt. Ze kijkt hem aan met half gesloten ogen. Ze tuit haar lippen en steekt haar tong verlangend uit. Johan beweegt zich naar voren. De stof van haar rok streelt zijn gezicht. Oh wat heerlijk, denkt hij als hij de zachtheid hiervan voelt. Hij kijkt omhoog en hurkt dan op zijn knieën vlak voor haar. Op de tast vinden zijn vingers de rits van haar rok. Snel ritst hij die open en trekt de rok langs haar benen naar de grond. Hij kust en likt haar benen terwijl hij ze met zijn handen aait. Het meisje begint lichtjes met haar lijf te schokken. Johan voelt haar spieren zich spannen. Zij streelt hem langs zijn wangen en duwt hem plotseling met kracht tegen haar lijf aan. Johan ruikt haar vagina en wil haar bezitten. Hij wordt helemaal wild. Hij kent zichzelf niet meer. Een wild dier heeft hem overgenomen. Hij wil in haar, wil haar neuken en neuken en neuken tot hij niet meer kan...

‘LETS DANCE...’

Loeihard galmt de muziek door de kamer. Johan schiet omhoog. Wanhopig speurt hij naar het meisje. Ze is weg, is er nooit geweest. ‘Teringlijders...’, brult Johan uit. Woedend slaat hij het dekbed van zich af en springt uit bed.

‘Altijd hetzelfde met die rotzakken van beneden...’

Godfuck...

Zo'n mooie meid...

Die komt nooit terug...

Oh, laat het niet alleen een droom zijn geweest...

Ik was zo dichtbij...

Bijna ontmaagd...

Stinkende hufters!

Voor een kort moment wil Johan als een kangaroo door de kamer op en neer springen.

‘Dan hoor je dat ik gevolg geef aan die discolul en samen met hem dans.. klootzakken...’, brult hij.

Een stekende hoofdpijn weerhoudt hem. Hij voelt een knagende pijn vlak achter zijn ogen.

‘LETS SWING...’, klinkt loeihard van beneden.

De stem galmt zo hard door zijn kamer dat Johan het waterglas op zijn nachtkastje ziet meetrillen. De bas dreunt als kanonvuur. Johan houdt zijn hoofd tussen zijn handen vast, stopt zijn vingers in zijn oren en probeert zo het geluid iets te dempen. Voor een paar minuten zit hij op de rand van het bed en wacht tot de beschieting met decibellen voorbij is. Eindelijk na drie minuten is het over. De muziek blijft aanstaan maar het volume is teruggedraaid naar een meer acceptabel niveau.

‘Wat mensen hier toch voor leuks aanvinden...’, roept Johan woedend op luide stem. Ze mogen hem horen denkt hij.

‘Waarom anderen hun rust verstoren op brute wijze...’

Dat heb je met die sociaal en geestelijk zwakkeren...

Zij moeten iets hebben om duidelijk te maken dat ze er zijn.. Tja!’

Kom op Johan, denkt hij en zwijgt verder, laat je niet uitlokken, beheers je. Hij recht zijn rug, geeuwt een paar keer achter elkaar en staat op van bed terwijl hij de slaap uit zijn ogen wrijft.

Hij duizelt als hij de gordijnen opent. Het felle zonlicht dat meteen binnen valt doet hem even verblind in het niets staren. Hij knijpt zijn ogen helemaal dicht en wacht tot hij denkt weer iets te kunnen zien. In een reflex grijpt hij zich vast aan de vensterbank. Hij voelt zich nog duizelig en wijt dat aan de manier zoals hij plotseling wakker

werd getoeterd. Opnieuw hebben zijn burenen beneden dezelfde plaat opgezet maar dit keer staat het geluid nog steeds op een redelijk niveau. Het is irritant om muziek van anderen te horen maar Johan weet nu eenmaal in een stad te wonen.

Geven en nemen, had zijn moeder hem vroeger altijd gezegd. Enkel als het te lang blijft aanstaan zou hij hier iets tegen ondernemen. Anders niet. Eindelijk begint hij aan het zonlicht te wennen en kan hij weer zien. Hij opent zijn raam en wordt dan meteen kwaad.

Hij moet iets ondernemen dat is hem duidelijk. Dit gaat te ver. Enkel omdat dame van beneden in de zon wil liggen bakken stond het zo te toeteren. Hij kijkt naar zijn buurvrouw die in bikini languit op een stretcher ligt te zonnen.

‘Wel verdomme’, zegt hij hardop, ‘dus dat is de reden van de overlast. Gezellig! Is ze helemaal getikt. Dat hoef ik niet te nemen en dat neem ik ook niet...’

Kwaad stapt hij bij het raam weg en loopt naar de voorkamer. Zonder zich aan te kleden gaat hij zitten en pakt pen en papier.

Beste Virginia en Winston,

Na de aanhef duurt het een tijdje voor hij weet hoe hij wil vervolgen.

Ik heb in het verleden reeds diverse malen bij jullie aangebeld.

Jullie doen nooit open. Laten mij gewoon staan alsof ik niet besta.

Even wacht hij en leest de zinnen hardop. Misschien zijn ze iets te hard. Maar wat dan nog, beter eens hard dan het nog langer op een aardigere manier proberen, denkt hij goedkeurend.

Mijn overbekende vraag aan jullie is en blijft hetzelfde: bestaat er de mogelijkheid om jullie muziek in de toekomst eens iets zachter te draaien.

Weer stopt hij en leest het briefje door. Hij wil zijn naam er al onder zetten als hij zich bedenkt. Hij wil een urgente reden toevoegen zodat ze niet kunnen stellen dat hij alleen maar een zeur is. Na enig nadenken weet hij het.

Ik vraag jullie dit mede omdat ik van de week twee zeer belangrijke tentamens heb en dus in rust moet kunnen studeren. Met bij voorbaat mijn dank,

Jullie begripvolle bovenbuur Johan

Tevreden leest hij het briefje door, vouwt het en wil naar beneden gaan om het in de bus te stoppen als hij zich bedenkt.

‘Ik lijk wel gek’, zegt hij kwaad om zijn zachte aanpak, ‘laat die gasten eens weten wie je bent. Je hebt al zo vaak gevraagd of het wat minder kan. Nee jongen, weg daarmee..’

Onmiddellijk scheurt hij het briefje door midden en werpt het naast de tafel in de prullenbak.

Buren, start hij kortaf opnieuw.

Lang genoeg heb ik op fatsoenlijke wijze getracht met jullie te overleggen over jullie constante herrie. Te lang, als ik daar over nadenk!

Dit keer moet het duidelijk zijn dat jullie te ver zijn gegaan en dat ik dit niet neem. Ik besef mij dat jullie onaangepaste elementen zijn.

Dat behoeven jullie mij met jullie gedrag niet keer op keer duidelijk te maken.

Dit is van mijn kant dan ook de allerlaatste keer dat ik met jullie tracht te communiceren.

Is jullie uitkering soms niet voldoende om een koptelefoon te kopen. Als net burger met een baan, iets wat voor jullie vreemd is, wens ik niet langer onder jullie gedrag te lijden.

Laat het jullie duidelijk zijn dat ik de volgende keer jullie walgelijk gedrag niet zal accepteren.

Gedrag als: loeiharde discoherrie et cetera zal dan reden voor mij zijn om politie, makelaar en gemeente over jullie in te lichten.

Laat dit geen vergeefse waarschuwing zijn.

Jullie buurman J. Vaal

Tevreden leest Johan de brief nog een keer door. Mooi, denkt hij, vouwt hem op en stopt hem in een envelop. Hij legt de brief op het kastje naast de huisdeur, om deze zodirect bij de burens in de bus te stoppen als hij boodschappen gaat doen.

De muziek kan hem nu niet meer schelen. Johan weet hen zodirect een timmer in hun gezicht te geven. Wacht maar, denkt hij en pas nu kleedt hij zich aan. Terug in de slaapkamer ziet hij dat het zaterdag ritueel in volle gang is. Achter de tuin van de benedenburens waar door de weks kinderen spelen zijn nu volwassenen met hun speeltje

in de weer. Vol minachting kijkt hij toe. Voetballende schoffies zijn door autobezitters verjaagd, uit vrees dat hun wagen door een bal kan worden beschadigd. Het is echt zaterdag realiseert Johan zich hierdoor. De dag van het rituele schoonmaken van de heilige koe. Dikke kokos matten worden uit auto's verwijderd om tegen de op het plein staande bomen te worden uitgeklopt. Natuurlijk niet te dicht in de omgeving van de auto. Liever een fors eindje uit de buurt. Bij voorkeur tegen bomen die als afscheiding bij privétuinen staan. Een wolk stof waait langs de afscheiding de tuin in. De buurvrouw staat kwaad op van haar stretcher en loopt mopperend haar huis binnen. Dank je, denkt Johan, die vermoedt dat hierdoor de muziek wel weer harder zal worden gezet. Maar ja, hij gaat toch zodirect de deur uit om boodschappen te doen en hoopt bij zijn terugkomst dat ze beneden vertrokken zijn. Iedere zaterdag gaan ze voor langere tijd de stad in. Bepakt met dozen en plastic zakjes van dure winkels in allerlei soorten en maten komen ze dan laat in de middag terug. Hij vraagt zich wel eens af waar zij dit alles van doen. Maar dat zijn zijn zaken niet, dus schuift dat van zich af.

Terwijl de buurvrouw haar woede over het asociale gedrag van de achterburen kenbaar maakt aan haar man, staan de achterburen bijna op rij hun asbakken te legen. Gelukkig voor haar doen ze dit aan de rand van het gemeenschappelijk plantsoen. Met een beetje geluk waait de as niet meteen de tuin in. Dan gaan stofzuigers aan. Het interieur wordt vakkundig gezogen. Als dat eenmaal gebeurd is en asbakken en matten weer in de auto terug zijn, is de buitenkant aan de beurt. De auto wordt in het sop gezet om daarna te worden afgespoten.

Honden ravotten in afwachting tot hun baasjes weer tijd voor hen hebben in de zandbak. Twee kleuters die zich hebben voorgenomen niet te laten verjagen zitten bedrukt toe te kijken hoe de honden hun zandbak als toilet gebruiken. Vlak voor hun handjes draait een hond grote drollen, die dampend naast het zandkasteel neervallen.

‘Tommie, niet doen!’

De stem schalt over het plein. Tommie kijkt op maar trekt zich niets aan van de stem van zijn baas.

‘Foei toch...

Stoute hond, wil je wel eens luisteren...’

Nu pas verlaat Tommie de zandbak en loopt met een hoog in de lucht heen en weer zwaaiende staart richting baas.

‘Ja, je bent braaf...’, klinkt het tegenstrijdige commentaar van baas, ‘maar je weet best dat je dat niet mag...’

Tommie doet alsof hij zijn baas begrijpt en geeft hem om het goed te maken een kopstoot tegen zijn been.

‘Nee, niet nu, ik kan nu niet met je spelen...’

Ga maar met Max spelen...

Die staat verderop...’

Zijn staart hangt even in mineur als Tommie beseft dat het echt geen zin heeft om baas tot spelen te verleiden. Dan loopt hij terug naar de zandbak waar zijn kameraad Max op hem wacht. Ook die zijn baas heeft geen tijd. Ook die is bezig met dat blikken ding op wielen.

De twee kleuters hebben zich niet laten verjagen. Netjes hebben zij met hun schepjes de drollen bij hun zandkasteel verwijderd en over de rand van de zandbak gegooid. Ze zijn net klaar als Tommie en Max de zandbak weer instormen. De twee honden trekken zich niets aan van het geroep van de kleuters die moeten toekijken hoe hun fraaie kasteel onder de poten van de spelende honden wordt vertrappeld. Het gehuil van de peuters laat de mannen even opkijken van hun arbeid.

‘Kom jongens...

Niet zo kinderachtig doen hé...’

Ze moeten lachen als even later de twee peuters met schepjes en emmertjes richting huis gaan.

‘Nou, nou, die huilen ook om alles...’, zegt Tommy zijn baas.

‘Zeker, zo waren wij niet op die leeftijd, nietwaar Anton’, zegt de baas van Max terug.

Anton grinnikt en knikt.

‘Absoluut Joop.

Dat is een waar woord...

Die peuters vandaag...

Ze kunnen niets hebben....’

‘Ach weet je wat het is’, stelt Anton en geeft zelf antwoord op zijn vraag, ‘ze kunnen zich niet vermaken, zoals jij en ik dat vroeger wel konden...

Ze kijken teveel televisie...

Of zitten te gamen.

Dat is het probleem...

Ze hebben geen fantasie meer...’

Anton knikt instemmend. Hierna gaan de mannen zwijgend door met het afdrogen en poetsen van hun auto.

De twee honden zijn ook uit de zandbak gekomen en lopen rondjes te rennen om de auto's.

‘Schiet op klotenbeesten...’, brult Anton ‘zodirect beschadigen jullie de lak van de wagen...

En dan word ik echt heel kwaad..’

‘Anders ik wel’, laat Joop hierop volgen.

‘Bovendien, door dat stomme heen en weer geren kunnen we direct opnieuw beginnen...

Dus, donder op, jullie! Ga maar ergens anders spelen...’

Geschrokken van de agressie van hun baasjes maken de honden zich uit de voeten.

Johan werpt nog een laatste blik op zijn achterburen en loopt dan terug naar de voorkamer. Tja, denkt hij denigrerend ‘boys with their toys’. Hij is blij dat hij hier ver boven verheven is. Hij heeft geen auto maar als hij die zou bezitten, zou hij nimmer een slaaf daarvan zijn. Dat weet hij zeker. Met die gedachten pakt hij zijn tassen op, verzamelt zijn lege flessen en gaat naar buiten om boodschappen te doen. Beneden ziet hij dat zijn burens al weg zijn. Hun auto staat er niet. Snel doet hij de brief bij hen in de bus. Voor het geval zij toch thuis zijn loopt hij met versnelde pas de straat uit. Een confrontatie op dit moment wenst hij te vermijden.

Zoals altijd kost het Johan de nodige moeite om een winkelwagentje los te wrikken uit de rij en het door het poortje heen de winkel in te manoeuvreren. Meestal kan hij zich, als dat eindelijk is gelukt niet goed herinneren wat hij nodig heeft. En zoals bijna altijd heeft Johan

ook vandaag het lijstje dat hij heeft gemaakt in de haast vergeten mee te nemen. Hij probeert het in gedachten voor de geest te halen. Wat stond erop? Wat had hij nodig? Zonder te zien kijkt hij naar de schappen waar hij aan voorbijgaat. Hij voelt zich verloren als altijd. Waarom zijn er geen kleine winkeltjes meer, denkt hij wanhopig. Niet dat hij er heen zou gaan. Maar toch, het is zoveel vriendelijker dan die supermarkten. Hij had dan de keuze, die hij nu niet heeft. En dan altijd die walgelijk zwijmelmuziek. Dat zou je in kleine winkels ook niet hebben. Dat is het, weet hij. Daarom vergeet hij iedere keer wat hij nodig heeft. Die walgelijke deuntjes die hem geestelijk in de war brengen. Ik raak er de kluts van kwijt, realiseert hij zich.

En erger dan dat, dagenlang blijven die rot melodietjes hangen. 's Nachts kan hij er soms niet van slapen. Vreselijk.

Om over die onzinnige mededelingen die ze er tussendoor gooien maar te zwijgen.

‘Beste dames en heren, vandaag heeft onze groenteman per abuis een ietwat teveel aan aardappelen ingekocht...’

Ontsla die kerel, wat moet ik als klant hiermee, denkt Johan als hij dit soort onzin hoort.

‘Daarom hebben wij besloten dat zijn vergissing uw voordeel is...

Alleen vandaag...

Bij een zak eigenheimers van tien kilo een tweede zak voor de helft van de prijs...’

Tjonge, reageert Johan, het kan niet op. Twee zakken aardappels...

Wat zou ik daar in hemelsnaam mee moeten? Denken ze soms dat ik een kostschool te eten moet geven? Idioten!

‘En jawel dames en heren, bij die aardappelen...

Een overheerlijke Hollandse bloemkool....

Waar onze groenteman er ook teveel van heeft ingekocht.

Deze enkel vandaag met tien procent korting...

U hoort het goed, tien procent!

Alleen vandaag bij uw eigen sympathieke supermarkt.’

‘Nee, dank u, niet nodig!’, beantwoordt Johan de boodschap.

Meteen hierna wordt het bandje met dreinmuziek weer gestart.

‘Jakkes’, zegt hij hardop.

‘Daar begint die zenuwenmuziek weer...’

Vlug loopt hij door. Hij wil zo snel mogelijk de winkel uit. Zachtjes mompelt hij ‘stomme lui’. Ongeïnteresseerd bekijkt hij producten die in de schappen staan. Zo snel als het kan racet hij door de winkel. Binnen vijf minuten heeft hij alles wat hij nodig dacht te hebben en schuift aan bij een kassa. Gedachteloos trommelt hij op het karretje het ritme van het deuntje mee. Traag schuifelt de rij voort. Shit, denkt hij als hij ziet dat het bij een andere kassa sneller gaat, ik heb de verkeerde rij gekozen. Dat moet ik hebben. Vast iemand die wordt ingewerkt. Hij kijkt naar de caissière of hij haar kent of dat zij hem vreemd is.

Maar dat is zij..., denkt hij.

Het meisje uit mijn droom!

Dit kan toch niet waar zijn...

Droom ik nog?

Ben ik wel wakker?

Weet ik dat wel zeker....

Lig nog in bed en droom ik in de winkel te zijn...

Dat moet het zijn, dat kan gewoon niet anders!

Of?

Zou zij mij ook herkennen?

Heeft ze mij al gezien?

Johan voelt zich volledig in de war. Allerlei gedachten schieten door zijn hoofd. Nerveus wipt hij van de een op de andere voet. Hij wou dat de rij opschoot. Dan kon hij zien of zij hem al had herkend. Had hij vanochtend in haar droom ook een rol gespeeld. Dat moest wel, want zij speelde een rol in die van hem. Wie zou zij zijn? Hoe zou ze heten?

Ongeduldig kijkt hij naar haar. Oh god, denkt hij, als ze nu maar niet wordt afgelost voor ik aan de beurt ben. Wat dan? Dan is het net als met mijn droom, dan verdwijnt ze in het niets, zomaar.

Johan hoopt dat de rij opschiet en duwt zijn karretje iets naar voren.

‘Hé man kan je niet uitkijken.’

Door de opmerking van de vrouw is Johan in de realiteit terug.

‘Je staat met dat karretje tegen mijn benen aan te rijden, hou eens op, ja!’

Het meisje kijkt vanachter de kassa op. Ze herkent me, weet Johan meteen als hij haar ziet glimlachen. Hij voelt zich gloeien van opwinding. Hij staat inmiddels dicht genoeg bij haar om haar goed te kunnen bekijken. Tot zijn teleurstelling heeft zij haar strakke rok van vanochtend verwisseld voor een jeans. Als hij zijn ogen langs haar laat gaan kruizen haar ogen de zijne. Johan ziet haar verwondering en weet nu zeker dat zij hem ook heeft herkend.

Ik las het in haar ogen..., weet hij.

Mijn godin!

Mijn schone jonkvrouw...

Als dolende ridder ben ik mijn leven lang op zoek naar haar...

Om haar te vinden in de supermarkt, achter de kassa...

Hoe is het mogelijk!

Dat had ik nimmer verwacht...

Ik had de hoop bijna opgegeven...

Zou ik haar ooit vinden...

Waar moest ik zoeken.

Waar had ik nog niet gezocht!

En nu...

Zo onverwacht, zo plotseling...

‘Hé meneer...

Kunt u doorlopen, u houdt de rij op!’

Pissig kijkt Johan in de richting waaruit dit klonk. Het lukt hem niet om de dader van deze onbeschaamdheid te vinden. Met een kwade blik kijkt hij nog een keer langs de klanten achter hem en snuift dan minachtend. Dan draait hij zich om en ziet dat de vrouw voor hem al bijna de winkel uitloopt. Snel duwt hij zijn wagentje door en begint zijn boodschappen op de band te zetten.

‘Sorry’, verontschuldigt hij zich stutelig.

Het meisje kijkt hem even bevreemd aan. Johan voelt zich hiermee helemaal van de wijs. Hij weet niet goed wat hij verder kan zeggen en voelt zich rood aanlopen van verlegenheid.

Ze zal me een droplul vinden, denkt hij geschrokken. Oh, waarom kan ik niet een beetje zijn zoals die anderen. Die gasten die altijd volkomen spontaan ‘dat’ weten te zeggen wat op zo'n moment als dit het juiste is.

‘Ik had het niet in de gaten...

Ik wilde u niet ophouden...

Sorry...’

Weer kijkt het meisje hem bevreemd aan.

‘Oh dat geeft niet meneer’, antwoordt zij en glimlacht vriendelijk. Geobsedeerd staart Johan naar haar slanke handen waarmee zij zijn boodschappen aanraakt. Bijna in trance staart hij en probeert zich voor te stellen een van die boodschappen te zijn. Het lijkt hem een verrukking, een heerlijkheid om door haar te worden aangeraakt. Hij voelt zijn bloed sneller stromen en krijgt het heel warm. Met een verliefde blik kijkt hij naar haar als zij iets tegen hem zegt. Wat precies dringt niet door. Opnieuw kijkt het meisje hem aan en herhaalt:

‘Dat is zevenentwintig euro vijftien meneer.’

Dromerig kijkt Johan haar aan. Wat hem betreft mag zij dit de hele dag aan een stuk door tegen hem herhalen. Wat een zaligheid om haar stem dan te blijven horen.

‘He man schiet eens op, we willen allemaal vandaag nog thuiskomen hoor...’

De snauwende opmerking van een parvenu achter hem brengt Johan terug in de werkelijkheid. Dit en ook hetgeen zij zei, geven hem het gevoel dat er iets niet klopt. Het had anders moeten zijn. Anders moeten gaan. Dit is niet romantisch. Hij vermoedt dat zij niet durft. Hij begrijpt haar. Al die vreemden om ons heen. Resoluut steekt hij haar drie tientjes toe.

‘Asjeblieft’, zegt hij kortaf.

Het meisje kijkt op en voor een kort moment zien ze elkaar recht in de ogen. Hij leest haar dankbaarheid, hij begrijpt dat zij begrijpt dat hij haar begrepen heeft. Ze glimlacht opgelucht naar hem en wendt dan haar ogen van hem af. Weer ziet Johan haar fronsen. Hij snapt dit. Ook hij was verbaasd om haar zo onverwacht tegen te komen.

Diezelfde verbazing zal ook haar hebben overvallen. Voor een kort moment raakt haar hand de zijne als zij hem het wisselgeld geeft. Voor even lijkt het hem dat zij zijn hand net iets langer dan normaal vasthoudt terwijl ze hem diep in zijn ogen kijkt. En weer die lach. Het is hem duidelijk hoe blij zij is hem in werkelijkheid te hebben ontmoet. Johan doet zijn best terug te glimlachen maar weet niet of dit lukt. Angstig vermoedt hij dat het een soort grimas is die zij niet zal begrijpen. Hij hoopt van niet. Dat zou alles bij voorbaat bemoeilijken. Zij zou denken dat hij onverschillig is en afstand van hem nemen. Ze zou denken dat hij niet serieus is en haar met een gebroken hart achter laat. Om te vermijden dat alles verkeerd gaat doet Johan nog een poging om naar haar te glimlachen. Hij ziet dat het goed wordt ontvangen. Hij leest dat in haar ogen. Ze is blij dat hij niet met haar hart zal spelen. Dat hij haar niet zal misbruiken. Johan wil haar zeggen dat hij als heer dat zeker niet zal doen maar besluit dit te laten als hij de rij achter hem ziet. Dit kan niet, denkt hij, niet met al die vreemden erbij. Toch opent hij zijn mond en wil wel zeggen hoe onvergetelijk de ochtend was. Hoe mooi hij haar vond, hoe lieflijk en spontaan, vlak voor dat mens van beneden de droom moest verstoren. Dan bedenkt hij zich. Snel stopt hij zijn boodschappen weg en loopt de winkel uit. Bij de deur kijkt hij nog een keer naar haar. Ze is druk in de weer met de volgende klant. Ogenschijnlijk is zij Johan vergeten. Maar hij weet beter. Hij kan dit ook zien aan die klant. De jaloerse manier zoals die naar hem kijkt. Tja, denkt Johan, niet iedereen heeft het meneer. Snel gaat hij naar huis. Hij heeft weinig tijd. Hij moet nog een lange treinreis maken vandaag.

De trein vertrok bijna exact op tijd. Johan had geluk. Na eerst lang op de tram te hebben gewacht was de rit naar het station voorspoedig geweest. Het leek alsof de bestuurder zich bewust was dat Johan haast had en ervoor koos om alle haltes zonder stoppen te passeren. Bij het station had Johan even in tweestrijd gestaan of hij de man hiervoor een bedankje verschuldigd was maar besloot het erbij te

laten. Hij had nog weinig tijd om een kaartje te kopen en uit te zoeken vanaf welk perron zijn trein zou vertrekken.

Het was gelukt en Johan zat tevreden door het raam naar buiten te kijken. Meer dan tevreden zelfs.

Vol genoeg kijkt hij naar twee mensen die met aan iedere hand een grote koffer het perron kwamen opstormen net op het moment dat de deuren sloten. Hij ziet ze zweten. Hadden ze maar eerder van huis moeten gaan, denkt hij en voelt zich nog meer tevreden dan daarvoor. De trein zet zich in beweging, steunt en kreunt, het is een oud beestje die zo uit het spoorwegmuseum kan zijn gekomen. Dat maakt Johan niet uit. Eerder tegengesteld, hij houdt van dit soort oude treinen met hun hondskop. Maar deze trein klinkt wel heel vermoeid. Hij vraagt zich af of die de kilometers die hij er mee moet afleggen wel zal halen. Het kan toch gebeuren dat halverwege de rit de machinist met de mededeling komt dat hij helaas zijn oude trouwe beestje voor euthanasie naar de werkplaats moet rijden.

‘Ach mensen’, klinkt de man zijn stem in en in verdrietig, ‘ik wist wel dat het er eens van moest komen, maar toch...

Dat dit vandaag moet gebeuren terwijl de heer Vaal onder ons is...

Het is in en in triest...

Mijn oprecht gemeente verontschuldiging....’

Tja, zou Johan denken, wat moet ik hier op zeggen. Op zich vind ik het zeer gepast van deze werknemer dat hij duidelijk maakt welk een vervelend gevolg dit voor mij heeft, maar aan de andere kant koop ik daar niet veel voor. Hoe ik het ook wend, draai of keer, het betekent dat ik te laat zal arriveren waar ik word verwacht.

Johan glimlacht naar de twee ongelukkige personen die wanhopig in verslagenheid op hun koffers hebben plaatsgenomen terwijl de trein met een slakkengangetje rammelend het station verlaat.

Metaalmoeiheid, denkt hij, dat is het. Hopelijk hangt er een grote magneet achter. Hij grinnikt bij het idee dat men ́s avonds, als de laatste rit erop zit, alle onderweg losgelaten onderdelen lospeutert en net zolang sleutelt tot alles weer netjes op zijn plek zit. Bijna moet hij hier om lachen. Hardop lachen doet hij echt als hij denkt aan zijn burens die ongetwijfeld de muziek dit weekend nog harder zullen

aanzetten dan normaal. Dat doet hem bij voorbaat plezier. Zij weten niet dat hij dit weekend niet thuis is en het idee dat andere burens de politie zullen bellen doet hem genieten. Dan is het opgelost als ik maandag terug ben. Heerlijk. Dat ik niets meer hoeft te doen, dat zij zelf hun nek in een strop hebben gestoken. Terecht ook. Johan weet dat niet alleen hij last van hun aanhoudende herrie heeft maar dat anderen niets durven te zeggen. Die laten het liever aan mij over. Nog erger dan dat, veel van hen hebben Johan al vaker aangesproken op straat en gesteld dat hij er wat aan moest doen.

‘Waarom juist ik’, had hij verrast gevraagd.

‘Nou, daarom’, klonk het antwoord simpel en eenvoudig.

Ja kom zeg, had hij gedacht. Dat is fraai. Alleen maar omdat ik iets moediger ben dan de rest.

Nee, ze zullen het eens zonder mij moeten oplossen. Tevreden kijkt hij naar buiten. Moeizaam en bijna overdreven voorzichtig rijdt de trein een metalen brug op, alsof de machinist bang is dat de brug het niet zal houden als hij wat meer vaart maakt. Traag passeert de trein het brede water onder de brug. Eenmaal de brug gepasseerd zet de machinist er vaart in. Hij lijkt of hij er eindelijk plezier in heeft. Grauwe pakhuisen schieten voorbij. Geen enkel spoor van menselijke bedrijvigheid is zichtbaar. Enkel een eenzame visser zit aan de rand van het water bij in dubbele rij afgemeerde woonboten en tuurt naar zijn dobber. Voor een moment voelt Johan zich niet op zijn gemak, alles oogt akelig stil, verlaten en desolaat. Onbehagelijk schuift hij op de bank heen en weer. Het lukt hem niet zich weer prettig te voelen. Pas als de trein vaart mindert om het volgende station te passeren begint Johan zich weer beter te voelen. Hij kijkt naar buiten en ziet de passagiers die op het perron staan wachten op de boemel. Hij voelt zich weer helemaal oké als hij iemand duidelijk hardop ziet vloeken als die ziet dat deze trein niet zal stoppen. Het is prettig je goed te voelen bij het zien van tegenslag bij een ander, realiseert Johan zich. Op die manier kan je dubbel genieten van je voorspoed. Na het doorkruizen van dit station begint de trein echt op stoom te komen. Zonder zich iets van zijn omgeving aan te trekken doorkruist hij het landschap en laat troosteloos ogende torenflats ver

achter zich. Johan staart ze na en vraagt zich af hoe het moet zijn om daar te wonen. Het uitzicht dat je op de bovenste verdieping zal hebben lijkt hem het enige dat de moeite waard is om in die betonnen kolossen te verblijven. Voor de rest komt het hem bedreigend voor. Het lijkt hem eng om 's avonds laat of 's nachts tussen die gebouwen te lopen op weg naar huis. Aan de andere kant lijkt het hem ook niets om in de etagewoningen vlak langs het spoor in de stad te wonen. Iedere voorbijgaande trein laat alles in het huis mee trillen en rinkelen. Een poltergeist verschijnsel, daar doet dit aan denken. Maar dan veroorzaakt door voorbij denderende treinen, niet door enge spoken.

Met zacht hoorbaar gerommel hoort Johan de trein aankomen. Er was ooit een mannetje in dienst die treinen aankondigde zodat alle bewoners wisten dat ze tot de trein gepasseerd was in hun stoel moesten blijven zitten. Door bezuinigingen was de man ontslagen. Nu moest je zelf in de gaten houden wanneer er een trein naderde. 'Trein in aankomst', brulde de man vroeger luidkeels.

Met een grote bel die hij op iedere hoek van een straat luidde maakte hij duidelijk dat hij een boodschap had. Natuurlijk wist je de inhoud daarvan al als je hier langer woonde.

Naarmate de trein naderde begonnen ook de trillingen meer voelbaar te worden. Ik moet hier weg, dacht Johan terwijl de stoel waarin hij zat begon te bewegen. Ook het zware wandmeubel en de massieve driezitsbank stonden te trillen als de trein voorbij raasde. Na de climax bleef alles precies zo staan als het door de trillingen was komen te staan en voor een kort moment van rust bleef staan nadat de laatste wagons aan het achterraam van het huis voorbij waren. Maar niet voor lang. Na drie minuten kwam een trein uit de andere richting. Veertig treinen per uur. Dag en nacht.

Johan schudt zich wakker uit een akelige dagdroom.

De aan hem voorbijschietende volkstuintjes vrolijken hem op. Het is een heerlijke chaos van kleurigheid aan struiken, bomen, bloemen, zelf gebouwde huisjes, schuren en hutten. Zo wonen kan ook, denkt hij tevreden. Hier kan hij ademen, hier heeft hij geen last van

hyperventilatie. De trein schommelt in een constant tempo heen en weer. Door de cadans valt Johan opnieuw in slaap.

Waarom zou het niet mogelijk zijn, peinst hij. Alles is in principe mogelijk tot het onmogelijke is bewezen. Enkel omdat iets vreemd klinkt is dat niet het bewijs dat iets niet kan zijn. Dat is zo, vindt hij en denkt verder na over het idee dat de trein niet enkel een metaal, door mensen gefabriceerd vervoermiddel is, maar dat dit ook, als een soort organisme een ziel hebben kan. Dat het zelfs een intelligentie kan bezitten. Waarom zou schijnbaar dode materie zich niet kunnen ontwikkelen tot een soort van leven. Zou het kunnen zijn dat de trein ooit doet wat de trein wil en zonder dit aan te kondigen doordendert naar een bestemming die onbekend is, waar je niet voornemens was heen te gaan maar waarvan de trein vindt dat je deze bestemming dient te bezoeken. Wat te doen in dat geval. Is er iets tegen te doen of zal het als het leven zelf zijn. Je bent hier zonder te weten waarom en zal nooit weten waarheen dit alles gaat tot je ergens arriveert, als je dat al doet. Zonder dat je inspraak hebt gehad in die bestemming. En wat volgt daarna? Weet je dan iets? Krijg je daar de mogelijkheid erover te stemmen of zo? Wordt daar een referendum gehouden? Of blijft alles hetzelfde maar dan in een andere dimensie? Of is alles weg? Was alles fictie? Verdwijnt alles in een dikke mist? Heeft die mist ook nooit bestaan? Bestond alles enkel in dromen?

Johan schrikt wakker en ziet woonkazernes aan hem voorbijkomen. Als wachters op een futuristisch tijdperk staan ze ongenaakbaar. Johan rilt als hij denkt aan fragmenten uit films. Het is de eeuw van gedwongen euthanasie. Je kunt zelf kiezen in welke droomkamer je leven beëindigd zal worden. Ieder burger die de magische leeftijd van zestig heeft bereikt is het de maatschappij verplicht zich te melden om zo het probleem van de overbevolking te helpen oplossen. Vijftig miljard mensen bevolken de aarde. Wat ooit dorpen waren zijn nu metropolen met tientallen miljoenen inwoners. Duizenden en duizenden leven op straat tussen afval en ongedierte. Miljoenen zijn werkloos en worden in razzia's bijeen gedreven om te worden afgevoerd naar eindoplossing fabrieken. Ook veel zestig plussers die niet op hun afspraak zijn verschenen bevinden zich

onder hen. Als outcasts hebben zij zich aan hun maatschappelijke verantwoording onttrokken en houden zich verborgen tussen het leger van ongewenste personen. Robotten beheersen emotieloos het tijdperk en bewaken de door regeringen gemaakte afspraken over de aan de groei van de bevolking gestelde limieten. Sociaal zwakkeren en economisch ongewenste elementen worden samengedreven en afgevoerd naar kampen waar schoorstenen dag en nacht een vette rook uitwasemen. Johan rilt bij visioenen die de maatschappij van vandaag naderen. Zal hij het nog redden, vraagt hij zich af als hij over dit soort scenario's nadenkt. Of zal ook hij het meemaken. Zal ook hij zich moeten melden om een chip geïmplant te krijgen om zijn emoties te beheersen. Emotiebeheersing zal de oplossing zijn om oorlogen tegen te gaan. Om strijd eindelijk tot het verleden te laten behoren. Of zal juist het omgekeerde plaatsvinden?

Zullen er nog meer oorlogen gevoerd worden dan ooit?

Massa's onder controle via een chip. Braaf geven zij gevolg aan wat heersers van hen wensen als zij via de chip hun bevelen krijgen. Niet langer individuen die rebels gedrag kunnen vertonen maar stuurbare gewillige dingen die zonder morren doen wat hen wordt opgedragen. Johan rilt bij dit soort gedachten en moet zich dwingen op zijn plek te blijven zitten. Heel even voelt hij de wens om weg te rennen, de deur open te rukken en zich naar buiten onder de eerste de beste aanstormende trein uit de andere richting te storten.

Om de nachtmerries te verdrijven richt Johan zijn aandacht weer op wat er buiten voorbijschiet. Plots ziet hij hen tevoorschijn komen uit de bosjes. Een grote groep mannen gewapend met ijzeren staven, messen en samoerai zwaarden. Als ze allemaal uit het struikgewas zijn blijven ze op een lijn wijdbeens staan en kijken naar hem. Johan slikt. Nog nooit heeft hij zich zo bedreigd geweten als nu. Enkel een keer is hem zoiets overkomen. Hij was net zijn huis uit gegaan toen hem een gigantische massa jongeren tegemoet kwam. Over de hele breedte van de straat kwamen zij aangelopen. Zeker meer dan honderd. Wat moest hij doen? Zich omdraaien en wegrekken? Dat zou hen eerder uitnodigen de jacht op hem te openen. Voetje voor voetje was hij doorgelopen, de massa tegemoet. Er gebeurde niets.

Een paar jongeren gingen opzij en lieten hem door. Vergeten was hij dit nooit. Zomaar, vanuit het niets was de dreiging gekomen.

Nu weer, terwijl hij naar de groep gewapende hooligans keek.

Piercings door neuzen, tattoos over hun hele lijf. Een groep wilden die plotseling zijn wereld was komen binnenstappen. Met staven, zwaarden en messen hoog boven hun hoofden geheven stond de groep te kijken naar Johan en andere naïeve wandelaars, die nooit hadden willen luisteren naar verhalen die ook zij over de in deze bossen wonende wilden hadden gehoord. Johan blijft stokstijf staan en ziet hoe medewandelaars vlak voor zijn ogen worden uitgebeend. De wilden doen zich tegoed aan het verse vlees. Johan hoopt aan hun aandacht te ontsnappen en schuifelt zo voorzichtig mogelijk in de richting van het viaduct waar hij zich veiliger waant. Verblind door hun bloeddorst kijkt geen van hen nog naar hem. Hij weet als enige aan de dood ontsnapt te zijn.

De lone stranger zit gehurkt en wacht tussen de struiken tot er wat gebeurt. Zijn spieren zijn verstijfd van te lang in een ongemakkelijke houding zitten. Hij rekt zich uit om zich meteen als hij de persoon ziet aankomen terug te trekken in het struikgewas dat tegenover de ingang van de onderdoorgang staat. Hij heeft geluk. De man heeft hem door een wolkenpakket dat het licht van de maan verduisterd niet gezien. De man had ook meer aandacht voor iets dat ergens anders leek te gebeuren en dat de lone stranger vanuit zijn positie niet kon waarnemen. Wel had hij een en ander gehoord. Het klonk niet prettig. Het was voor hem mede reden zich te verschuilen tot hij meer wist over de kreten die hij had gehoord. Hij was blij met de wolken en het feit dat de gemeente uit bezuiniging vrijwel alle lantaarns had laten weghalen. Zo kon hij zich goed verborgen houden. Al bijna een kwartier zat hij hier, zag hij na een blik op zijn horloge. Er was niet veel volk langsgelopen. Enkel een groep wandelaars die in de richting was gegaan waar hij later het krijsen en kermen vandaan hoorde komen en een vriend stelletje. En dan nu deze man alleen. Dit leek hem per definitie degene waarop hij en de anderen hadden gewacht. Voorzichtig duwt hij de bladeren van de struiken iets opzij en kijkt of de andere drie ook nog op hun plek

zitten. Dat klopt. Hij had hen zien komen en begreep direct waarvoor. Hij hoefde enkel geduld te hebben. En dat geduld zou met de komst van deze eenzame persoon snel beloond worden. Voor een seconde of twee ziet hij een piepklein lichtpuntje oplichten precies daar waar een van de drie mannen zich heeft verborgen. Vrijwel direct wordt dit beantwoordt vanuit de onderdoorgang en stappen twee mannen op het moment dat Johan daar verschijnt uit het duister te voorschijn.

‘Zo jongen’, hoort de lone stranger een van hen spottend tegen de man zeggen, ‘mag jij van je moeder wel zo laat nog op straat.’

De andere man grinnikt gemeen.

‘Oh ik ben zo blij dat ik jullie tegen kom’, snikt de wanhopige man in tranen.

‘Oh ja’, vraagt een van de twee verbaasd, ‘nou dat komt dan mooi uit, wij zijn ook blij met jou...’

Snel pakt de man die dit zei hem stevig vast.

‘Nee zeg, dat kan niet, niet jullie ook’, hoort de lone stranger de man jammeren.

‘Wel zeker wel van yes mannetje...’

Johan kijkt naar links en rechts in de hoop te kunnen ontsnappen. Het heeft geen zin. De mannen zouden hem pakken voor hij twee stappen had gezet. Enkel achter is een vluchtweg vrij, maar dan stormt hij om de bocht in de armen van die bende moordenaars. Toch wil Johan het risico nemen en beweegt zich een stap naar achter als hij daar plots een onaangename geur ruikt.

‘Nee manneke, dat doen we dus niet...’

De adem van de man die hem van achteren heeft benaderd stinkt zo dat Johan daardoor al twee stappen terug in de richting van de andere twee zet. De lone stranger staat half gebukt alles op afstand gade te slaan, hij wacht op het voor hem juiste moment.

Een ketting suist door de lucht en treft Johan midden op zijn hoofd. Kreunend zakt hij ineem. Languit ligt hij op de grond waar hij veilig hoopt te zijn. Van drie kanten wordt hij geschopt en met de ketting geslagen.

‘Dat zal je leren niet mee te werken, vriend’, spot een van de drie.

‘Wat moeten we eigenlijk met hem’, vraagt een zijn kameraden.

‘Gewoon wat dollen, verder niets...’

De lone stranger ziet en hoort alles en begint zich gereed te maken om tevoorschijn te komen. Systematisch schoppen de drie Johan in elkaar. Het is duidelijk dat ze ervaring hebben. Als in A clockwork Orange schopt een van de drie hem al tapdansend in elkaar, terwijl de anderen op afstand staan toe te kijken en duidelijk genieten van het schouwspel. De hilariteit bij die twee is groot. Pas als Johan volledig buiten bewustzijn is stopt de tapdanser. Hij geeft Johan nog een forse trap tegen zijn hoofd en verdwijnt dan met zijn vrienden in het duister van de onderdoorgang.

Heel rustig stapt nu de lone stranger tevoorschijn. Dit is het moment waarop hij wachtte. Snel loopt hij naar het slachtoffer en begint zijn zakken te doorzoeken. Nog geen halve minuut later verdwijnt ook de lone stranger in de tunnel.

‘Het houdt niet over...’, klinkt zijn stem vanuit het duister.

‘Dit betekent dat ik die drie laat lopen...’

De man had amper twee tientjes op zak...

En een oud horloge...

Mijn normale honorarium bedraagt tweehonderd, minimaal...

Voor minder doe ik het niet...

Die drie hebben mazzel...

Wat een armoedje, die kerel...

Waarom loopt die hier?’

Zonder omkijken gooit hij de portemonnee terug in de richting waar Johan ligt terwijl hij onder het viaduct verdwijnt.

‘Hilversum!

Het volgende station is Hilversum NOS!’

Johan schiet omhoog.

Verward staart hij naar buiten en ziet het stationsbord. Ah, herstelt hij zich, hier komen die programmamakers de trein in of uit. En die quizmaster en natuurlijk die ongelukkige kandidaten die dan nog in de waan zijn dat zij later met goud beladen terug reizen. Stakkers!

Om zodirect niet gestoord te worden sluit Johan zijn ogen weer en doet of hij slaapt. Dan zullen reizigers die binnenkomen hem wel

met rust laten. Waarschijnlijk zullen veel van hen naar hem kijken en zich afvragen 'wie is die man ook al weer? Is dat niet? Ja, dat geloof ik wel. Dat is die bekende journalist. Zeker weten, van Den Haag vandaag...

God, wat ziet die man er vermoeid uit...

Laat ik maar doorlopen en de man van zijn welverdiende rust laten genieten. Die man is natuurlijk uitgeput door dat eindeloze gelul van die vreselijke politici, brrr wat een baan, arme man...

Slaap rustig verder, ik loop wel door...

Ik ga wel ergens anders zitten!'

De journalist gluurt vanuit zijn half gesloten ogen en glimlacht tevreden als hij de een na de ander verder ziet gaan. Het werkt altijd, grinnikt hij.

Dit is een preview van het boek 'Mollen in het hoofd'.

Als u het volledige boek wilt lezen: stuur een mail via contact@vermistekaters.nl waarin u aangeeft via welk e-mailadres u het boek wenst te ontvangen en in welk formaat.

Het is beschikbaar in epub en pdf.

Ik ben in Amsterdam geboren en in 2003 verhuisd naar de Zaanstreek. In 2009 heb ik het boek 'Help, Pieter is weg' geschreven. Een boek dat ik liever nooit had geschreven. Het niet weten wat er met je dier is gebeurd blijft aan je vreten. Het boek is goed ontvangen en is inmiddels al meer dan 25 duizend keer gedownload.

Eind jaren negentig heb ik het boek 'Huurverhoging weigeren' geschreven en in eigen beheer uitgegeven. Dit wordt momenteel nog regelmatig

tweedehands aangeboden. Er staan o.a. voorbeeldbrieven in en uitleg om een simpele enquête te houden.

Twee romans schreef ik in de jaren tachtig maar hebben toen het stadium van boek niet bereikt. Mijn schrijven bleef beperkt tot plots, krabbels en kladjes die ik in een bananendoos bewaarde. In 2006 ben ik wegens ziekte afgekeurd en begonnen om alles te herschrijven en digitaliseren.

Mijn voornemen om opnieuw in eigen beheer werk uit te brengen werd doorkruist door de vermissing van Piet en niet veel later ook mijn pleegkat Bink. Vanaf 2010 heb ik de draad weer opgepakt en meerdere bundels gedichten/gedachten herschreven en bewerkt. De compilatiebundel 'Oud en vers' uit 2013 is hieruit samengesteld en medio 2014 al meer dan tweeduizend keer gedownload.

Naast vijf nieuwe bundels heb ik recentelijk de roman 'Een nimmer verzonden brief' uit de jaren tachtig aangepast en herschreven. Deze is eveneens te downloaden en is de eerste van een trilogie.

De eerste versie van Mollen in het hoofd is in 1985 geschreven.